

LBRIS

We know
books

Lewis Carroll

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Ilustrații de Evgeniya Chistotina

Traducere din limba engleză de Florentina Bor



Ars Libri

CUPRINS

Capitolul 1	8	ÎN VIZUINA IEPURELUI
Capitolul 2	16	BALTA DE LACRIMI
Capitolul 3	24	O CURSĂ ȘI O POVESTE LUNGĂ
Capitolul 4	31	IEPURELE TRIMITE UN BILEȚEL
Capitolul 5	39	SFATURI DE LA OMIDĂ
Capitolul 6	47	PURCELUȘ ȘI PIPER
Capitolul 7	57	O INVITAȚIE NEBUNEASCĂ LA CEAI
Capitolul 8	66	TERENUL DE CRICHET AL REGINEI
Capitolul 9	76	POVESTEA PRESUPUSEI ȚESTOASE
Capitolul 10	85	CADRILUL HOMARILOR
Capitolul 11	94	CINE A FURAT TARTELE?
Capitolul 12	102	MĂRTURIA LUI ALICE

Capitolul 1

ÎN VIZUINA IEPURELUI

Alice se săturase să stea cu sora ei pe bancă și să nu aibă nimic de făcut. Și-a aruncat privirea o dată sau de două ori în cartea pe care o citea sora ei, dar cum nu avea nici poze, nici linii de dialog, Alice se gândi „la ce e bună o carte fără poze sau linii de dialog?”

Se gândea în sinea ei (atât cât putea, pentru că ziua o făcuse să se simtă foarte somnoroasă și buimacă) dacă plăcerea de a face o coroniță din margarete ar merita deranjul de a se ridica și a culege margarete, când deodată, un Iepure Alb cu ochi rozalii trecu pe lângă ea.

Nu părea a fi nimic special, nici nu se gândi Alice prea mult la felul în care și-a spus iepurele „Vai, Doamne! Vai, Doamne! Voi ajunge prea târziu!” Dar când iepurele a scos un ceas din buzunarul vestei lui și s-a uitat la el, iar apoi a grăbit pasul, Alice s-a ridicat în picioare, pentru că și-a dat seama că nu mai văzuse niciodată un iepure cu vestă, sau chiar cu buzunar din care să scoată un ceas. Curioasă, a fugit de-a lungul câmpului după el și a ajuns la timp să-l vadă sărind într-o vizuină mare de iepure, de sub tufiș. O clipă mai târziu, Alice a sărit după el!

Vizuină de iepure ducea drept, ca un tunel, o bucată de drum, apoi se cotea dintr-o dată, atât de brusc, încât Alice nu a avut timp să se oprească înainte de a cădea în ceva ce părea să fie o fântână foarte adâncă.

Ori fântâna era foarte adâncă, ori ea cădea foarte încet, pentru că a avut destul timp să se uite în jurul ei, în timp ce aluneca în jos. Inițial, a încercat să-și dea seama unde ajunge, dar era prea întuneric pentru a vedea ceva; apoi s-a uitat la pereții fântânii și a observat că erau plini de dulăpioare și rafturi de cărți; vedea din loc în loc hărți și tablouri atârnată în cuie. În timp ce era în dreptul lui, a luat un borcan de pe unul dintre rafturi. Pe borcan scria „DULCEAȚĂ DE PORTOCAL”, dar, spre dezamăgirea ei, era gol; nu voia să scape borcanul, așa că, în timp ce cădea, a reușit să-l pună pe unul din dulăpioare.





„Ce mod de a cădea!”, s-a gândit Alice.
„Acum voi cădea pe scări pentru totdeauna.
Ce curajoasă am să le par celor de acasă! Și
chiar dacă aş sări de pe acoperiș, nici măcar nu
mi-ar fi frică!”

Mai mult ca sigur că așa ar fi fost.
Alice cădea, cădea și tot cădea... Chiar nu există un
sfârșit?

– Oare câți kilometri am coborât până acum?
a spus Alice cu voce tare. Cred că mă apropii de
centrul Pământului. Să vedem... ar însemna că e la
vreo 6 000 de kilometri adâncime...

După cum puteți vedea, Alice învățase ceva din
lecțiile de la școală. Și, deși momentul nu era
foarte potrivit acum – la urma urmei, nimeni nu o
putea auzi – nu s-a putut abține să nu-și arate
cunoștințele.

– Da, da, așa este, a continuat Alice. Acum
aș vrea să știu la ce latitudine și longitudine
mă aflu.

Sincer, habar n-avea ce înseamnă
latitudine și longitudine, dar îi plăceau
foarte mult aceste cuvinte. Păreau atât
de impresionate!

În șoaptă, a continuat:

– Ce se întâmplă dacă voi
străbate Pământul dintr-o parte

în cealaltă? Ce amuzant! Voi apărea la suprafață...
și oamenii ar fi cu susul în jos! Cum se numesc?
Antipatii, cred.

Acestea fiind spuse, Alice era sincer bucuroasă
că nu o auzise nimeni, pentru că ultimul cuvânt nu părea a fi
cel mai potrivit. Dar va trebui să-i întrebe cum se numește țara lor.

„Scuzați-mă, doamnă, unde mă aflu? În Australia sau în Noua Zeelandă?”

Și a încercat să facă o reverență. Îți poți imagina cum ar fi să faci o
reverență în aer în timp ce cazii? Crezi că ai putea face o asemenea cascatorie?

„Și bineînțeles că o să creadă că sunt o neștiutoare! Nu, nu voi întreba
pe nimeni! Poate voi avea norocul să zăresc numele țării scris pe undeva!”

Cădea, cădea, cădea! Nu se mai oprea odată din cădere?

Pentru că oricum nu avea altceva de făcut, Alice a început din nou să
vorbească.

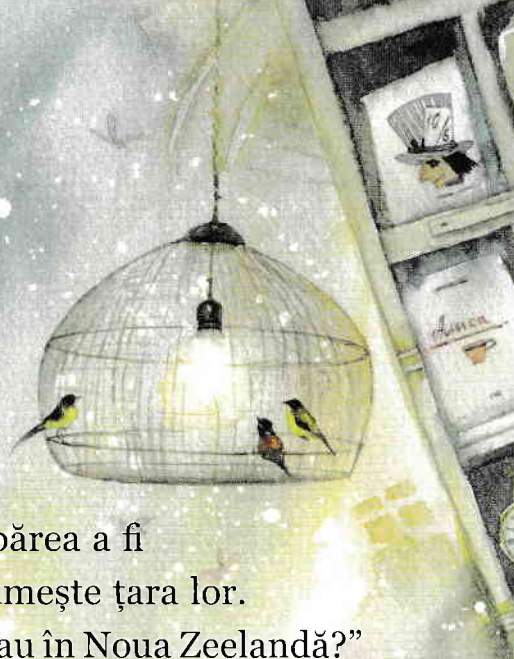
– Cred că Dinah îmi va simți foarte tare lipsa diseară! (Dinah era pisica.)
Sper că la ora ceaiului își vor aminti de farfuria ei cu lapte. Dinah, draga
mea, cât mi-aș dori să fii aici jos cu mine!

Alice simțea că ațipește, când, deodată, Buf! Buf! a căzut pe o grămadă
de crengi și frunze uscate. A ajuns la fund.

Alice nu s-a lovit deloc și s-a ridicat imediat. A privit în sus, dar deasupra
totul era întunecat; în fața ei era un alt coridor lung, iar Iepurele Alb încă
putea fi văzut alergând cât îl țineau picioarele. Nu era timp de pierdut! Alice
a luat-o la fugă ca vântul și a ajuns la fix ca să-l audă, în timp ce era la
cotitură:

– Vai, pe urechile și mustățile mele, ce târziu se face!

Ea ajunsese chiar în spatele lui când o luase pe după colț, însă iepurele
nu se mai vedea.



Apoi s-a trezit într-un hol lung, jos, luminat de un rând de lămpi ce atârnavă de tavan. Peste tot în jurul holului erau uși, dar toate erau încuiate; și după ce Alice a mers dintr-o parte în alta, încercând fiecare ușă, se plimba tristă pe mijloc, întrebându-se cum avea să mai iasă vreodată de acolo.

Dintr-o dată, a dat de o măsuță făcută din cleștar. Pe masă nu mai era nimic în afară de o cheiță de aur, iar prima idee care i-a trecut prin cap lui Alice era că acea cheie s-ar putea potrivi uneia dintre ușile de pe hol; dar vai! Ori încuietorile erau prea mari, ori cheia era prea mică, dar, în orice caz, nu deschidea niciuna dintre uși. Cu toate acestea, a doua oară, descoperi o perdea joasă pe care nu o observase înainte, în spatele căreia se afla o ușă micuță, de aproape patruzeci de centimetri. A încercat să bage cheia în încuietoare și, din fericire pentru ea, s-a potrivit!

Alice a deschis ușa și a descoperit că ducea către un pasaj mic, nu cu mult mai mare decât o gaură de șobolan; s-a pus în genunchi și a privit de-a lungul pasajului către cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată. Cât de mult își dorea să iasă din holul acela întunecos și să hoinărească printre acele straturi de flori colorate și acele fântâni deosebite, dar nu-și putea băga nici măcar capul prin intrare!

– Vai, spuse Alice, mi-aș dori să mă pot strânge ca un telescop! Cred că aș putea, dacă aș ști de unde să încep!



LEBRIS

We know
books

